

Ur-Baptistisk Pingst brev 135

Om 1970- och 80-talsväckelser i Sverige – del 1

Baptistpastorn/evangelisten Claes-Göran Bergstrand kom 2018 ut med boken "Den Karismatiska väckelsen – vad hände?" (förlaget XP Media). Den behandlar senare delen av 1960-talet, 70-talet och några år in på 80-talet, i fråga om den s.k. Jesusrörelsen och den Karismatiska väckelsen i Sverige. I reportagets form beskriver Bergstrand detta andliga skeende utifrån minnesanteckningar såväl som tidnings- och bokcitat. Eftersom jag själv, både före min egen predikanttid såväl som i den, på skilda sätt var en del i bägge de andliga fenomenen.

Vad det gäller Jesusrörelsen var jag i kontakt med den bl.a. i Värnamo och Växjö hösten 1968-1974, under tiden jag bodde i Lammhult. I fråga om den Karismatiska väckelsen, så hörde jag hemma i den åren 1977-1982, då jag stod i pastorstjänst i Filadelfiaförsamlingarna Gnesta och Järna i Södermanland. Här ska jag nu låta Claes-Göran Bergstrand (med hans medgivande) få komma till tals med sina erfarenheter och sitt erkända engagemang i denna tidsepok i svenskt väckesliv. Citerar i detta brev från sidorna 77-80:

"I slutet av juli (1973, min anm.) reste jag och min familj till Hudiksvall för en veckas evangelisation tillsammans med ett team bestående av fem unga kvinnor och sex unga män. Vi medverkade i tältmöten, besökte arbetsplatser och besökte fångvårdsanstalten i staden. En journalist på Hudiksvallsposten frågade vad Jesusfolket sysslar med, varpå Ulla Östersjö svarade: 'Vi går till fabriker och vittnar, sjunger och spelar. Men vi ägnar också mycket tid åt de nyomvända, att ge dem hjälp och utbildning som de behöver för att arbeta vidare för Jesusrörelsen.' Journalisten skrev: 'De lever i storfamilj, har ett gemensamt hushåll uppe i pastorsbostaden i Elim, och anser att med den gemenskapen som grund går det mycket bra.' Veckan avslutades med en oförglömlig dag vid baptistförsamlingens sommarhem utanför staden.

En stor skara vandrade under stillhet ner till havet, sjungande Jesusfolkets hallelujasång: 'Vi har beslutat att följa Jesus och aldrig mer tillbaka gå!' Då de 15 dopkandidaterna vandrade ut i vattnet i sina vita dopdräkter, tillsammans med dopförrättaren Carl Jorsäter, var det som om himlen öppnades över oss. Glädjen visste inga gränser då ungdomarna döptes till Kristus i havets vågor... Inför sista helgen i september (1973, min anm.) vallfärdade kristna ungdomar till Sundsvall. De kom från Skåne i söder till Norrbotten i norr för att vara med på den sjätte Jesuskonferensen med temat: 'Gå för den skull ut...!' Några deltagare kom från Finland, Ryssland och USA...

Jesu missionsbefallning i Matteusevangeliets 28:e kapitel gick som en röd tråd genom konferensens bibelstudier och möten... På lördagen drog den obligatoriska Jesusmarschen fram genom staden bland shoppande stadsbor. Med Jesusplakat i händerna och med lovsång i struparna ringlade tåget fram. Vid en gatukorsning inträffade något oväntat.

En ungdomsmusikkår korsade Jesusmarschens väg, och i ett impulsivt beslut ändrade man marschväg och följde efter dem, vilket blev en god förstärkning för Jesusungdomarna. Vid det efterföljande torgmötet stod Sundsvallsbor och lyssnade till de ungas vittnesbörd om sin

omvändelse och till lovsångerna: 'Vi för vår del kan inte låta bli, att tala om vad vi har sett och hört...' och 'Herren är min starkhet och min lovsång, Han blev mig till frälsning, Herren är min starkhet och min lovsång.' Ulla Östersjö och jag gav utmanande appeller och uppmanade människor att ta ställning för Jesus.'

Lördagskvällens väckelsemöte i Sporthallen, som fylldes till bristningsgränsen, hade som tema den urkristna bekännelsen 'Jesus är Herre!' I inledningen förklarade Ulla Östersjö att Jesusfolket inte hade någon ledare utom den helige Ande. 'Ungdomar upplever livsförvandling och sprider detta i sin tur till andra som tar emot Jesus. På detta sätt kommer revolutionen i gång.', sade hon. Berthil Paulson predikade på sitt tydliga och inträngande sätt, som fick åhörarna att spetsa öronen: 'Är Jesusrörelsen en vanlig religiös epidemi? Frågade Paulson. Svaret ligger dels i vem Jesus är, och han är ju Guds son, och dels i vad Jesu får bli i våra liv.'" (Hemmets Vän 11/10 1973)

När gospelkörerna 'Chapels' och 'Glory' sjöng var Sporthallen som ett gungande människohav. I mötets avslutning, samtidigt som man sjöng: 'Jesus kallar dig, kom nu till källan, kom nu till mig. Jag vet att du törstar, här finns vatten för dig', rusade flera hundra ungdomar fram till podiet för att överlåta sig till Jesus. Därefter gick de vidare in i bönerummet för att få personlig förbön."

Sigvard Svärd